

wel te kunnen geven. De vraag is daardoor relevant wanneer de staatssecretaris een voldoende onderbouwing heeft gegeven. Uit de conclusie van de ABRvS dat geen inzicht is gegeven in mogelijke concrete handelingen zou afgeleid kunnen worden dat de ABRvS meent dat van een “gerede vrees voor aantasting” kennelijk wel sprake is. De kritiek van de ABRvS is immers gericht op het ontbreken van inzicht in mogelijke concrete handelingen. Ik denk echter dat dit een te simpele conclusie is. De vraag die immers ontstaat is of de staatssecretaris naast het verschaffen van inzicht in de mogelijke concrete handelingen, ook nog ‘gerede vrees’ moet aantonen dat deze handelingen worden verricht. Ik meen van wel – aangezien conform de door de ABRvS geformuleerde criteria “gerede vrees voor aantasting” moet worden aangetoond, waarbij “inzicht moet worden gegeven in mogelijke concrete handelingen”. Aangenomen zou toch kunnen worden dat een gerede vrees op aantasting niet kan worden aangetoond indien niet ook, enigszins, aannemelijk gemaakt kan worden dat er een zekere kans bestaat dat de (theoretisch) mogelijke handelingen die het gebied kunnen aantasten, ook zullen worden verricht. Het komt mij voor dat het daarmee nog niet eens zo eenvoudig is om de motivering op dit punt sluitend te maken.

9. De uitspraak maakt ook duidelijk welke argumenten in ieder geval geen rol kunnen spelen bij een besluit tot voorlopige aanwijzing, te weten: (i) de mogelijke negatieve gevolgen van de voorlopige aanwijzing voor voorgenomen werkzaamheden en ontwikkelingen; en (ii) dat de Hedwigepolder de meest ongunstige plaats zou zijn voor de beoogde natuurontwikkeling. Dit verbaast niet erg, als de jurisprudentie over definitieve aanwijzingsbesluiten in acht wordt genomen. Ten eerste is het immers vaste jurisprudentie dat alleen wetenschappelijke, ornithologische en andere ecologische criteria mogen worden gehanteerd bij een besluit tot (voorlopige) aanwijzing. Zie in dat verband bijvoorbeeld HvJ EG 2 augustus 1993, C-335/90. Wat betreft de tweede beroepsgrond overweegt de ABRvS dat het feit dat de Hedwigepolder de meest ongunstige plaats zou zijn, dit nog niet maakt dat in deze polder geen mogelijkheden bestaan om de beoogde natuur te ontwikkelen. Ook dat is niet een erg opmerkelijke redenering.

10. En wat als de voorlopige aanwijzing niet de eindstreep haalt? Bescherming van de Hedwigepolder zou dan wellicht kunnen via het ruimtelijk spoor – bijvoorbeeld via een rijksinpassingsplan, waarbij de te ontpolderen gronden een toereikende bestemming kunnen krijgen, voorafgegaan door een voorbereidingsbesluit waarbij, met toepassing van art. 3.3 Wro, ook handelingen die bijvoorbeeld het gebied minder geschikt maken voor de beoogde natuur verboden kunnen worden. Daarvoor heeft de Staatssecretaris van EZ dan overigens wel de medewerking van de Minister van Infrastructuur en Milieu nodig.

M.M. Kaajan

M en R 2015/125

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State 1 juli 2015, nr. 201410647/1/R2
(Hagen, Kramer en Ravels)
m.nt. M.A.A. Soppe

(artikel 7.2 lid 1 Wm; onderdeel D-11.3 Besluit m.e.r.)

ECLI:NL:RVS:2015:2078

Bij het bepalen van de m.e.r.-plicht van het bestemmingsplan is uitgegaan van een planologische vergelijking met het voorgaande bestemmingsplan. De Afdeling concludeert dat op basis van die vergelijking terecht is geconcludeerd dat het bestemmingsplan geen andere bedrijfsactiviteiten mogelijk maakt die met het vorige bestemmingsplan nog niet waren toegestaan. De eerst ter zitting door appelland ingenomen stelling dat het plan activiteiten mogelijk maakt die nog niet feitelijk plaatsvinden en waarvoor om die reden reeds voor de vaststelling van dit plan een MER moet worden gemaakt, is volgens de Afdeling onvoldoende onderbouwd. Bij het oordeel dat geen MER hoefde te worden gemaakt is bovendien van belang dat het bestemmingsplan – gelet op artikel 4, lid 4.4.2 van de planregels – geen activiteiten toestaat die ertoe leiden dat een plicht ontstaat op grond van artikel 7.2, eerste lid, van de Wm om een MER te maken.

De raad stelt dat geen verplichting bestaat tot het maken van een MER nu het bestemmingsplan geen nieuwe activiteiten mogelijk maakt ten opzichte van het vorige bestemmingsplan “Recyclingcentrum De Sluiner 2007”. Uit de planregels volgt naar het oordeel van de Afdeling dat het plan geen bedrijfsactiviteiten mogelijk maakt die met het vorige bestemmingsplan nog niet waren toegestaan. Voor zover appelland betoogt dat het plan niet conserverend van aard is, mist het derhalve feitelijke grondslag. Daarbij is bovendien van belang dat het plan – gelet op artikel 4, lid 4.4.2 van de planregels – geen activiteiten toestaat die ertoe leiden dat een plicht ontstaat op grond van artikel 7.2, eerste lid, van de Wm om een MER te maken. Voorts acht de Afdeling de eerst ter zitting door [appelland] ingenomen stelling dat het plan activiteiten mogelijk maakt die nog niet feitelijk plaatsvinden en waarvoor om die reden reeds voor de vaststelling van dit plan een MER moet worden gemaakt onvoldoende onderbouwd. Het betoog faalt reeds daarom.

[appelland], wonend te Wilp, gemeente Voorst,
en
de raad van de gemeente Voorst,
verweerder.

Procesverloop

Bij besluit van 15 september 2014 heeft de raad het bestemmingsplan “VAR 2013” vastgesteld.

Tegen dit besluit heeft [appellant] beroep ingesteld.

(...)

Overwegingen

(...)

3. [appellant] kan zich niet verenigen met de vaststelling van het plan. Hiertoe voert hij aan dat ten onrechte geen milieueffectrapport (hierna: MER) is gemaakt. Volgens hem staat artikel 4, lid 4.1, van de planregels andere activiteiten op het terrein toe dan die thans plaatsvinden.

3.1. De raad stelt dat geen verplichting bestaat tot het maken van een MER nu het plan geen nieuwe activiteiten mogelijk maakt ten opzichte van het vorige bestemmingsplan "Recyclingcentrum De Sluiner 2007".

3.2. Ingevolge artikel 4, lid 4.1, van de planregels zijn de voor "Bedrijf - Afvalverwerkingsbedrijf" aangewezen gronden bestemd voor: a. bewerking en verwerking van afvalstoffen; b. storten en opslag van afvalstoffen; c. opslag van producten, vervaardigd uit de afvalstoffen als bedoeld onder a en b, inclusief tussenopslag van grond in afwachting van het moment van afzet; d. uitsluitend kantoor- en vergaderruimten ter plaatse van de aanduiding "kantoor (k)"; e. ten hoogste één bedrijfswoning ter plaatse van de aanduiding bedrijfswoning "(bw)"; alsmede voor: f. de hiervoor benodigde bebouwing inclusief kantoren; g. (onbebouwde) terreinen; h. (ontsluitings)wegen; i. groenvoorzieningen; j. water; k. overige voorzieningen inclusief waterzuiveringsinstallaties en geluid- en stofwerende voorzieningen.

Ingevolge lid 4.4.2, aanhef en onder a, voor zover thans van belang, wordt tot een gebruik van gronden strijdig met de bestemming, als bedoeld in artikel 4, lid 4.1, in ieder geval gerekend bedrijven met activiteiten zoals bedoeld in artikel 7.2, eerste lid, van de Wet milieubeheer (hierna: Wm).

3.3. Ingevolge artikel 7.2, eerste lid, van de Wm worden bij algemene maatregel van bestuur de activiteiten aangewezen: a. die belangrijke nadelige gevolgen kunnen hebben voor het milieu; b. ten aanzien waarvan het bevoegd gezag moet beoordelen of zij belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu kunnen hebben.

3.4. In het vorige bestemmingsplan "Recyclingcentrum De Sluiner 2007", dat is vastgesteld door de raad op 12 juli 2007 en door gedeputeerde staten is goedgekeurd bij besluit van 8 februari 2008, was aan het bedrijventerrein van Attero de bestemming "Afvalverwerkingsbedrijf" toegekend.

Ingevolge artikel 3, eerste lid, van dat bestemmingsplan zijn de voor "Afvalverwerkingsbedrijf" aangewezen gronden bestemd voor a. bewerking en verwerking van afvalstoffen; b. storten en opslag van afvalstoffen; c. opslag van producten vervaardigd uit de afvalstoffen als bedoeld onder a en b, inclusief tussenopslag van grond in afwachting van het moment van afzet, alsmede voor; d. de hiervoor benodigde bebouwing inclusief kantoren; e. (onbebouwde) terreinen, (ontsluitings)wegen; g. groenvoorzieningen en h. overige

voorzieningen inclusief waterzuiveringsinstallaties en geluid- en stofwerende voorzieningen.

3.5. Uit bovenstaande planregels volgt dat het plan geen bedrijfsactiviteiten mogelijk maakt die met het vorige bestemmingsplan nog niet waren toegestaan. Voor zover [appellant] betoogt dat het plan niet conserverend van aard is, mist het derhalve feitelijke grondslag. Daarbij is bovendien van belang dat het plan – gelet op artikel 4, lid 4.4.2 van de planregels – geen activiteiten toestaat die ertoe leiden dat een plicht ontstaat op grond van artikel 7.2, eerste lid, van de Wm om een MER te maken. Voorts acht de Afdeling de eerst ter zitting door [appellant] ingenomen stelling dat het plan activiteiten mogelijk maakt die nog niet feitelijk plaatsvinden en waarvoor om die reden reeds voor de vaststelling van dit plan een MER moet worden gemaakt onvoldoende onderbouwd. Het betoog faalt reeds daarom.

4. [appellant] woont op het perceel [locatie] te Wilp, dat direct grenst aan het plangebied. Hij vreest een aantasting van zijn woon- en leefklimaat door realisering van het plan. [appellant] stelt in dit verband dat het plan, in het bijzonder gelet op artikel 4 van de planregels, leidt tot onaanvaardbare geurhinder, stofhinder, geluidhinder en luchtvervuiling. Volgens hem is hier onvoldoende onderzoek naar gedaan. Daarbij wijst hij op het ontbreken van een definitie van de begrippen afvalstoffen en mest en het niet in de planregels uitsluiten van het bewerken en verwerken van mest. Hij vreest dat een mestverwerkingsinstallatie zal worden gerealiseerd. Ook wijst hij op de cumulatieve effecten die zullen optreden in verband met de ligging nabij de (verbrede) snelweg A1 en de Sluinerweg, de ligging in de aanvliegroute van vliegveld Teuge en de ligging naast het plangebied van het bestemmingsplan "Var-West 2013". Over stofhinder brengt [appellant] in het bijzonder naar voren dat nu binnen de inrichting geen gebruik wordt gemaakt van de best beschikbare technieken – aan de NER 3.8 wordt namelijk niet voldaan –, het plan niet kon worden vastgesteld. Hij verwijst in dit verband naar de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank Gelderland van 22 oktober 2013. Daarnaast stelt hij dat er binnen het plangebied een verhoogd risico is op brand, hetgeen een verdere aantasting van zijn woon- en leefklimaat betekent. Gelet op dit verhoogde brandveiligheidsrisico en de stofhinder wordt bovendien in strijd gehandeld met artikel 10 van de Arbeidsomstandighedenwet, aldus [appellant].

4.1. De raad stelt dat het plan aansluit bij het vorige bestemmingsplan "Recyclingcentrum De Sluiner 2007" en overeenkomt met de feitelijk bestaande situatie. De raad licht toe dat het toegestane gebruik binnen de bestemming "Bedrijf - afvalverwerkingsbedrijf" grotendeels overeenkomt met het vorige bestemmingsplan en slechts is aangepast in verband met de Standaard Vergelijkbare Bestemmingsplannen 2012 en het als zodanig bestemmen van het bestaande gebruik op de percelen Withagenweg 16 en Sluinerweg 29 dat onder het overgangsrecht viel. De raad stelt dat gelet hierop hij het vanuit een oogpunt van een goede ruimtelijke ordening niet noodzakelijk heeft geacht nader onderzoek te doen naar geurhinder, stofhinder, geluidhinder en luchtvervuiling. De raad stelt daarnaast dat

de begrippen afvalstoffen en mest gebruikelijk zijn in de milieuregelgeving en de afvalverwerkingsbranche, en om die reden geen nadere toelichting behoeven. Volgens de raad is mestverwerking niet toegestaan binnen de bestemming aangezien het be- of verwerken van mest niet kan worden aangemerkt als het be- of verwerken van een afvalstof, zodat geen mestverwerkingsinstallatie is toegestaan. Over cumulatieve effecten stelt de raad voorts dat hiernaar geen apart onderzoek is gedaan, gelet op het conserverende karakter van het plan. De raad stelt vervolgens dat de verwijzing van [appellant] naar de uitspraak van de voorzieningenrechter van rechtbank Gelderland van 22 oktober 2013 niet relevant is aangezien het in die procedure ging om de handhaving van de milieuvergunning van Attero. De uitspraak laat volgens de raad bovendien onverlet dat Attero moet voldoen aan het Activiteitenbesluit milieubeheer, ook wat betreft stofhinder. De raad stelt dat hieraan wordt voldaan en dat het plan hieraan ook niet in de weg staat.

4.2. Uit de plantoelichting volgt onder meer dat sinds 1981, het jaar van de oprichting van de Veluwe Puin Recycling, een groot deel van het plangebied in gebruik is als afvalstort en recyclinginrichting. Daarnaast volgt uit de plantoelichting dat er diverse maatregelen zijn genomen om het afvalverwerkingsbedrijf en de woningen in de omgeving naast elkaar te kunnen laten bestaan. Zo zijn er volgens de plantoelichting voor het aspect geluid in de provinciale omgevingsvergunning voor de activiteit milieu grenswaarden op de gevels van nabijgelegen woningen vastgelegd. Om aan die grenswaarden te voldoen is er onder meer een afschermdende wal om het afvalverwerkingssterrein gelegd die geluidsoverlast terugdringt. Daarnaast vindt – zo volgt uit de plantoelichting – het merendeel van de recyclingwerkzaamheden overdekt plaats waardoor overlast ten gevolge van geur, stof en geluid tot een minimum beperkt wordt. Voorts vermeldt de plantoelichting dat de eisen waaraan Attero moet voldoen om te kunnen functioneren naast de omliggende woningen zijn vastgelegd in haar provinciale omgevingsvergunning voor de activiteit milieu. Door middel van periodieke controles stelt de provincie vast of de VAR voldoet aan haar omgevingsvergunning. Verder volgt uit de plantoelichting dat uit een in 2006 uitgevoerd onderzoek naar de luchtkwaliteit blijkt dat de activiteiten van Attero vanaf 2008 de grenswaarden van luchtkwaliteit in de omgeving niet overschrijden. Om verspreiding van stof vanuit Attero naar de omgeving te voorkomen, worden – zo vermeldt de plantoelichting – bij droog weer de wegen en de terreinen waar productieactiviteiten plaatsvinden, gespreid. Daarnaast zijn er bij de verschillende werkzaamheden maatregelen genomen, in de vorm van het plaatsen van afzuiginstallaties, het afdekken van opslagplaatsen het plaatsen van windschermen en sproei-installaties. Op basis van het voorgaande wordt in de plantoelichting geconcludeerd dat het plan vanuit het oogpunt van luchtkwaliteit en stof aanvaardbaar is.

4.3. De raad dient bij de vaststelling van een bestemmingsplan een afweging te maken van de belangen die zijn betrokken bij een goede ruimtelijke ordening. In een geval als hier aan de orde, waarin het gaat om de vaststel-

ling van een conserverend bestemmingsplan, mag de raad hierbij betrekken dat het gaat om legaal bestaand gebruik dat in beginsel als zodanig dient te worden bestemd. Dit zou slechts anders zijn indien in verband met gewijzigde omstandigheden of andere planologische inzichten de bestemmingen vanuit een oogpunt van een goede ruimtelijke ordening niet langer aanvaardbaar zijn. [appellant] heeft evenwel geen feiten en omstandigheden aangevoerd die dit aannemelijk maken. Hiertoe is in de eerste plaats van belang dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de onderzoeken die aan de vorige bestemmingsplannen ten grondslag zijn gelegd, welke bestemmingsplannen grotendeels overeenkomen met het onderhavige conserverende plan, niet langer actueel zijn. Verder is van betekenis dat hoewel de planregels geen definitie bevatten van de termen afvalstoffen en mest, geen grond bestaat voor de vrees van [appellant] dat binnen de bestemming een mestverwerkingsinstallatie kan worden gerealiseerd. Hiertoe is van belang dat de raad ter zitting heeft verklaard dat mestverwerking slechts kan worden aangemerkt als het bewerken of verwerken van een afvalstof in de zin van artikel 4, lid 4.1 van de planregels indien een stof wordt toegevoegd aan de mest.¹ Deze uitleg van artikel 4, lid 4.1 van de planregels acht de Afdeling niet onjuist. Hierbij betreft de Afdeling dat ook in milieuregelgeving, in de vorm van de in het Besluit omgevingsrecht genoemde categorieën inrichtingen, een onderscheid wordt gemaakt tussen een afvalverwerkingsbedrijf en een mestverwerkingsinstallatie. Voorts heeft [appellant] niet aannemelijk gemaakt dat in verband met cumulatieve effecten het plan niet kon worden vastgesteld. Verder is van belang dat de enkele omstandigheid dat een vergunningvoorschrift niet wordt nageleefd, wat daar ook van zij, niet betekent dat reeds daarom in dit geval een onevenredige aantasting van het woon- en leefklimaat ter plaatse optreedt. Hierbij acht de Afdeling bovendien van betekenis dat, naar de raad onweersproken stelt, het betreffende vergunningvoorschrift is vervallen in verband met het van toepassing worden van het Activiteitenbesluit milieubeheer. Aan dit Activiteitenbesluit milieubeheer wordt volgens de raad voldaan. In dit licht gezien heeft [appellant] ook niet aannemelijk gemaakt dat vanwege een verhoogd brandveiligheidsrisico geen aanvaardbaar woon- en leefklimaat kan worden gegarandeerd op hun perceel. De eventuele strijd met de Arbeidsomstandighedenwet is bovendien geen aspect dat ter beoordeling voorligt in deze procedure. Gelet op het voorgaande heeft de raad zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het plan niet leidt tot een onevenredige aantasting van het woon- en leefklimaat van [appellant]. Het betoog faalt.

5. Gelet op het voorgaande is het beroep ongegrond.

(...)

Noot

1. Bij het beoordelen van de vraag of er voor een bestemmingsplan een m.e.r.-(beoordelings)plicht bestaat op grond van artikel 7.2 lid 1 Wm jo. het Besluit m.e.r., is van belang van welke referentiekader moet worden uitge-

gaan. Is dat de feitelijk bestaande situatie ten tijde van de vaststelling van het plan of zijn dat de planologische mogelijkheden in het voorgaande bestemmingsplan (voor zover die niet ten volle zijn gerealiseerd)? De gemeenteraad van Voorst gaat van het laatste uit. Aangezien het aan de orde zijnde bestemmingsplan geen bedrijfsactiviteiten mogelijk maakt die ook niet reeds waren toegestaan op grond van het voorgaande bestemmingsplan, was er naar zijn oordeel geen sprake van een wijziging of uitbreiding van een industrieterrein zoals bedoeld in onderdeel D-11.3 van de bijlage bij het Besluit m.e.r. en kon een MER achterwege blijven. Eerst tijdens de zitting wordt door de appelland gesteld dat het nieuwe bestemmingsplan bedrijfsactiviteiten mogelijk maakt die nog niet feitelijk plaatsvinden en dat er daarom wel degelijk sprake is van een uitbreiding of wijziging van een industrieterrein. De Afdeling acht die stelling onvoldoende onderbouwd en gaat daar aan voorbij. Aldus blijft de praktijk nog enigszins worstelen met de vraag wat rechtens als referentiekader heeft te gelden.

2. De uitspraak ABRvS 7 september 2011, ECLI:NL:RVS:2011:BR6907, JM 2011/135, lijkt volstrekt helder over het te hanteren referentiekader. De Afdeling overweegt daarin (r.o. 2.11.4) als volgt: "Dat de uitbreiding volgens de raad ook onder het voorheen geldende bestemmingsplan was toegestaan betekent niet dat deze is aan te merken als een bestaande, ongewijzigd blijvende voorziening waarvoor geen m.e.r.-plicht bestaat, aangezien de daadwerkelijke uitbreiding ten tijde van het bestreden besluit niet had plaatsgevonden." Hieruit volgt dat bij het bepalen van de m.e.r.- (beoordelings)plicht van een bestemmingsplan moet worden uitgegaan van hetgeen dat plan mogelijk maakt ten opzichte van de legaal bestaande feitelijke situatie ten tijde van de vaststelling van het plan. Twijfel omtrent deze conclusie is ontstaan door de uitspraken ABRvS 18 juni 2014, ECLI:NL:RVS:2014:2229, JM 2014/103 en ABRvS 26 november 2014, ECLI:NL:RVS:2014:4264, JM 2015/24. In die uitspraken maakt de Afdeling voor de vraag of er een m.e.r.- (beoordelings)plicht bestaat een vergelijking met de voorheen bestaande planologische situatie. Daarbij blijft in het midden in hoeverre de bestaande planologische mogelijkheden reeds feitelijk waren ingevuld, hetgeen op zijn minst de suggestie wekt dat dat er niet toe doet. Die suggestie blijft ook na de onderhavige uitspraak bestaan. De Afdeling geeft in casu niet aan waarom appelland zijn stelling onvoldoende heeft onderbouwd. Is dat omdat onvoldoende is aangetoond dat de op grond van het voorgaande plan bestaande planologische mogelijkheden niet volledig zijn benut of is dat omdat appelland onvoldoende heeft onderbouwd dat als referentiekader bij het bepalen van de m.e.r.- (beoordelings)plicht van een bestemmingsplan moet worden uitgegaan van de legaal bestaande feitelijke situatie? Het gegeven dat in het bestemmingsplan een planregel is opgenomen ten gevolge waarvan m.e.r.- (beoordelings)plichtige activiteiten niet zijn toegestaan (aan die regel kent de Afdeling betekenis toe in haar oordeelsvorming), wijst erop dat er kennelijk geen sprake is van een zodanige bestemmingsregeling dat de huidige feitelijke situatie strikt conserverend

is bestemd. Wijzigingen in de bestaande bedrijfsvoering lijken daarmee mogelijk. Als dat zo is en wanneer bij het bepalen van de m.e.r.- (beoordelings)plicht de legaal bestaande feitelijke situatie als referentiekader zou hebben te gelden, staat daarmee overigens niet vast dat er alsdan sprake is van de wijziging en/of uitbreiding van een industrieterrein in de zin van D-11.3. Uit ABRvS 23 april 2014, ECLI:NL:RVS:2014:1467, M en R 2014/113, volgt dat een relatief geringe wijziging in het planologisch regime voor een bestaand industrieterrein geen wijziging in de zin van Besluit m.e.r. behelst.

3. Naar mijn mening dient de legaal bestaande feitelijke situatie als referentiekader te worden gehanteerd. Ik kan mij derhalve goed vinden in de hiervoor genoemde uitspraak van 7 september 2011. Daarbij speelt met name (ook) de communautaire achtergrond van de m.e.r.-regelgeving een rol. De m.e.r.-richtlijn noch de smb-richtlijn bieden een basis voor het achterwege laten van een m.e.r.- (beoordeling) als er voor het desbetreffende project in het verleden reeds een vergunning is verleend dan wel reeds een plan is vastgesteld voor zover dat project of plan niet is gerealiseerd. Dat kan alleen anders zijn indien er in het verleden al een MER is gemaakt en dat rapport (eventueel na een aanvulling) nog voldoende volledig en actueel is. Wat betreft de m.e.r.-richtlijn zij in dat verband naar analogie verwezen naar de jurisprudentie van het Hof van Justitie zoals behandeld in paragraaf 3 van mijn bijdrage 'Communautaire grenzen aan het beperken van de project-m.e.r.-plicht tot het eerste ruimtelijk plan over een gefaseerd te realiseren project (mede bezien in het licht van de Omgevingswet)', in P.J.J. van Buuren e.a. [red], *Toonbeelden; Gedachten over provinciaal omgevingsrecht ter herinnering aan Toon de Gier*, Deventer 2013, pp. 161-163.

4. Ten slotte een opmerking over de planregel die m.e.r.- (beoordelings)plichtige activiteiten als bedoeld in het Besluit m.e.r. uitsluit. De Afdeling gaat in casu uit van de verbindendheid van die regel, waarschijnlijk reeds vanwege het feit dat appelland niet tegen de legitimiteit van die regel heeft geageerd (althans daarvan blijkt niet uit de uitspraak; zie voor een in dit opzicht soortgelijke uitspraak ABRvS 23 november 2011, ECLI:NL:RVS:2011:BU5380, JM 2012/12). Over de legitimiteit van een dergelijke in de praktijk veelvuldig voorkomende planregel is evenwel discussie mogelijk. Wanneer de motivering voor zo'n regel uitsluitend is gelegen in het voorkomen van een plan-m.e.r.-plicht voor het bestemmingsplan, komt het mij voor dat die regel niet dienstbaar is aan een goede ruimtelijke ordening en om die reden niet in het plan thuis hoort. Dat is anders indien de planregel (in ieder geval mede) is ingegeven vanwege de gedachte dat de m.e.r.- (beoordelings)plichtige activiteiten in de regel een hogere milieubelasting hebben dan de niet m.e.r.- (beoordelings)plichtige activiteiten en dat het gemeentebestuur het om die reden wenselijk vindt dat voor het toestaan van de eerstbedoelde activiteiten een separaat planologisch traject moet worden doorlopen.

M.A.A. Soppe